

Óda na prezidenta

Jiří Dědeček

1. Stalo se věci obchodu a módy
na pana prezidenta skládat ódy,
tak proč bych já měl zůstat stranou,
napíšu taky jednu rýmovanou,
odpusťte mi však, hovadu,
zas budu vo krok pozadu.
2. Nejprve totiž, jako všichni kluci,
vzpomenu na ty roky perzekucí,
jak jsem žil téměř o žebrácké holi,
a nebojácně kopnu do mrtvol
a zapřu, že mě platil stát
a že jsem ho měl za to rád.
3. Že jsem tu dobu prožil s písni na rtu,
i když jsem nikdy nepodepsal Chartu,
taky jsem ovšem nebyl v žádném svazu,
a tak jsem tím vším prošel bez úrazu,
a teď mi svazáček vypráví,
jaké zakusil bezpráví.
4. Vypravuj, bratře, kdo ti, jak ti, co ti,
a jak ty jsi byl celá léta proti,
jak písničky jsou tvoje rezoluce,
co chceš, si vysni, jen pozor na poluce,
chraň sametový listopad,
nebo ti přijdu nakopat!
5. Tak, to byl úvod, a teď k hlavě státu,
kterou den co den vídám na plakátu,
rozum se vzpírá, ano, srdce bolí,
kdybch tak věděl, že ho zase zvolí,
vynechám radši příjmení
pro případ, že ho vymění.
6. Vynechám radši i to jeho křestní,
však von mě za to pan prezident nesní,
nevynechal bych, ale není zbytí,
chci ódu aspoň na tři použití,
na tři volební období,
to ať se Václav nezlobí.
7. Volové, to je historický předěl,
prezident, prezident ráčkuje a seděl,
prostředky tady posvětily účel,
prezident ráčkuje a bručel,
volové, to je fatální,
pan prezident je, pan prezident je,
pan prezident je normální!